

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 215/2023
28.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... - ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете и исплате отпремнине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 646/21 од 15.10.2021. године, у седници већа одржаној 28.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 646/21 од 15.10.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 826/19 од 24.09.2020. године, у ставу првом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио у периоду од 01.01.2014. године до 31.03.2016. године исплати појединачно одређене месечне новчане износе са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате и да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на наведене износе исплаћених зарада, и то доприносе пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе здравственог осигурања Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе осигурања за случај незапослености Националној служби за запошљавање. У ставу другом изреке, одбијен је захтев тужиоца у преосталом делу којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име отпремнине због одласка у пензију износ од 286.263,93 динара са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате. У ставу трећем изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 67.815,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 646/21 од 15.10.2021. године, у ставу првом изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 826/19 од 24.09.2020. године, у ставу првом, другом и трећем изреке и одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду штете у висини разлике између плате коју би тужилац остварио за период од 01.01.2014. године до 31.03.2016. године и исплаћене пензије у месечним износима са затезном каматом на сваки појединачни месечни износ и тужбени захтев да се обавезе тужена да за тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на износе исплаћених зарада ближе наведених у садржају овог става. У ставу другом изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и обавезана је тужена да тужиоцу на име отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 286.263,93 динара са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате. У ставу трећем изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка пред првостепеним судом. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је одговорила на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, у смислу члана 408. ЗПП у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, ... 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене у статусу полицијског службеника у Полицијској управи Приштина – Координациона управа за Косово и Метохију до 31.12.2013. године, са којим датумом му је решењем тужене престао радни однос са правом на посебну пензију. Против наведеног решења о престанку радног односа тужилац је водио управни поступак и управни спор, а пресудом Управног суда У 6124/14 од 24.03.2016. године, поништено је решење жалбене комисије Владе РС решењем од 07.03.2014. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења тужене од 31.12.2013. године и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање. Поступајући по назначеној пресуди Управног суда, жалбена комисија Владе РС у поновном поступку је решењем од 19.04.2016. године одбила жалбу тужиоца изјављену против решења тужене од 31.12.2013. године. Тужиоцу није исплаћена отпремнина због одласка у пензију. Износи досуђени ставом првим изреке првостепене пресуде представљају разлику између плате коју би тужилац по редовном току ствари остварио за утужени период од априла 2014. године до марта 2016. године, да му назначеним решењем тужене није престао радни однос и исплаћене посебне пензије, а утужени износ из става другог изреке отпремнину у вредности шест последњих нето плата тужиоца. Висину наведеног износа првостепени суд је утврдио на основу резултата вештачења обављеног од стране вештака економско-финансијске струке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике између посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио код тужене, у периоду од 01.04.2014. године до 30.03.2016. године исплати утврђене износе разлике зараде и посебне пензије, са образложењем да у спорном периоду тужилац није радио код тужене услед кривице и незаконитог поступања тужене, јер је код тужене био у радном односу до 19.04.2016. године, а радни однос престаје даном коначности решења о престанку радног односа

Одлучујући о жалби тужене, другостепени суд је закључио да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев са образложењем да постоји коначно решење жалбене комисије Владе Републике Србије од 19.04.2016. године, којим је као неоснована одбијена жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног органа тужене од 31.12.2013. године, а да је протеком рока за подношење тужбе Управном суду решење постало и правноснажно, па није испуњена претпоставка узрочности, јер нема незаконитог и неправилног рада органа тужене у вршењу функције, због ког тужилац трпи штету. Како је утврђено да је тужиоцу престао радни однос са 31.12.2013. године, обавезана је тужена на исплату отпремнине, као и законске затезне камате на досуђене износе отпремнине почев од 01.06.2016. године.

По оцени Врховног суда правилан је закључак другостепеног суда да тужилац нема право на исплату разлике између плате коју би евентуално остваривао да је наставио рад код тужене и посебне пензије коју је у утуженом периоду примао.

Наиме, постојање правноснажне судске одлуке, којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос даје право на накнаду штете у виду изгубљене зараде (члан 191.став 1.-3. Закона о раду).

У конкретном случају тужена је дана 31.12.2013. године, донела решење којим је утврђено да је радни однос тужиоца код тужене престао са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију и да је одлучујући о жалби тужиоца на наведено решење, жалбена комисија Владе Републике Србије решењем од 19.04.2016. године године одбила жалбу тужиоца као неосновану. Дакле, решење тужене од 19.04.2016. године, по ком је тужиоцу престао радни однос са 31.12.2013. године, постало је коначно и правноснажно у управном поступку и од тада тужилац није у радном односу, од ког момента не остварује права из радног односа, због чега му не припада право на исплату разлике између посебне пензије и зараде коју би остваривао у спорном периоду, а припада право на исплату отпремнине.

Стога, у конкретном случају нема незаконитог поступања тужене којим би тужиоцу била проузрокована штета, због чега тужилац нема право на исплату разлике између зараде коју би тужилац остварио на пословима које обавља до престанка радног односа код тужене и посебне пензије која му је исплаћивана у спорном периоду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

- 4 -

Трошкови ревизијског поступка на име састава одговора на ревизију, туженој нису досуђени, јер нису били неопходна парнична радња у смислу одредбе члана 154. ЗОО, па су одбијени, као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**